

Arrest

nr. 63 107 van 15 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2011, beide aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TIJINI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 9

maart 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door:

A., M. (...) (RR.: (...))
Nationaliteit: Marokko
Geboren te C.(...) op (...)
Adres: (...), 2018 Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij NV D.(...) voorlegt, hebben wij - na een grondige studie van het administratief dossier - moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Uit een aan het administratief dossier toegevoegd document blijkt dat betrokkene op 10.12.2007 te Italië een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Betrokkenes ononderbroken verblijf sinds ten minste 31.03.2007 staat aldus niet vast.

Noch de getuigenverklaringen van M.F. (...), A.B.(...), M.B. (...), B.S. (...), M.L.(...) die stellen betrokkene te kennen sinds ten minste 2007, noch de verklaring van BVBA N.(...) dat stelt dat betrokkene klant is sinds 2006, noch de aangegane huurovereenkomst voor een hoofdverblijfplaats voor de periode 2005-2006 kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Het aankoopbewijs van meubelen dd. 15.09.2005, toegevoegd aan de stukkenbundel, vermeldt niet dat dit aangekocht werd door betrokkene en kan dus niet weerhouden worden in het voordeel van betrokkene. Dit houdt dus in dat betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Het feit dat betrokkene sinds enige tijd in België zou verblijven, duurzaam sociaal verankerd zou zijn, dat het centrum van zijn sociale, affectieve en economische belangen zich in België zou bevinden, één van de landstalen zou kennen volledig geïntegreerd zou zijn, in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, werkbereid zou zijn, zich aangemeld zou hebben bij het Huis van het Nederlands, een hoofdverblijfplaats zou huren, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben en verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene meent te voldoen aan het criterium 'prangende humanitaire situaties'. Betrokkene verifieert niet over welke situatie hij het heeft, noch legt hij elementen voor die deze bewering kunnen staven. De loutere vermelding dat betrokkene geregulariseerd zou kunnen worden op basis van andere prangende

humanitaire situaties', volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de Openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokken reeds enige tijd op illegale wijze in het land verblijft. Uit dit illegale verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat betrokkene nog steeds op illegale wijze in België verblijft en al die tijd geen initiatief nam om zijn verblijf in regel te stellen met de Belgische wetgeving is dan ook geheel te wijten aan zijn eigen houding op dat moment.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers decennia lang in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

(...)"

Op 9 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

" (...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum*

(...)"

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt: "*om deze redenen en alle andere, eventueel ambtshalve te doen gelden, onder alle voorbehoud*", wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeker kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker geen middelen aanvoert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2011, zodat het beroep in zoverre het gericht is tegen dit bevel, onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Verweerster heeft in haar beslissing van 19 januari 2011 de zorgvuldigheidsnorm, het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en de motiveringsplicht geschonden.

Aan verzoeker wordt de aanvraag tot machtiging van verblijf geweigerd omdat verzoeker volgens verweerster niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 31.03.2007.

Verzoeker stelt in haar beslissing dat uit een aan het administratief dossier toegevoegd stuk blijkt dat betrokkene op 10.12.2007 te Italië een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat aldus volgens verweerster betrokkene ononderbroken verblijft sinds ten minste 31.03.2007 niet vaststaat.

Na opvraging van de documenten bij de dienst openbaarheid van bestuur blijkt enkel en alleen dat verzoeker in Italië een bevel heeft gekregen op 10.12.2007 om het grondgebied te verlaten. (stuk 3)

Uit dit document (stuk 3) blijkt niet dat verzoeker op dat ogenblik ononderbroken in Italië verbleef of daar aanvraag heeft ingediend of daar ooit over verblijfsdocumenten heeft beschikt of daar een adres had.

Volgens verzoeker zou hij voor enkele dagen naar Italië zijn geweest om vrienden te bezoeken en zou hij bij een controle op de openbare weg zijn opgepakt door de politie omdat hij geen verblijfsdocumenten kon voorleggen.

Verweerster stelt zelf dat de getuigenverklaringen en stukken die verzoeker voorlegt enkel en eventueel kunnen aantonen dat betrokkene voor 31.03.2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven.

Verzoeker stelt dat hij enkel en alleen een uitstap van enkele dagen naar Italië heeft gemaakt om er vrienden te gaan bezoeken en hij niet tot doel had om zich daar te vestigen.

Wat betreft het begrip “ononderbroken” zijn er binnen Dienst Vreemdelingen interne afspraken dat een verblijf niet ononderbroken is wanneer men minder dan 3 maanden in een ander Schengenland heeft verbleven.

De problematiek die zich in casu stelt is dat de Dienst Vreemdelingenzaken conform haar interne afspraken diende na te gaan of verzoeker meer dan 3 maanden in Italië heeft verbleven.

Stuk 3 bewijst niet dat verzoeker een langdurig verblijf in Italië heeft gekend.

Verweerster is dit niet nagegaan en schendt daardoor het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Verweerster heeft een discretionaire bevoegdheid maar heeft de redelijkheid tot grens.

Ondanks haar discretionaire bevoegdheid dient zij het een en ander na te gaan.

Uit stuk 3 heeft verweerster onterecht afgeleid dat verzoeker op dat ogenblik niet ononderbroken verbleef in België, zonder te bewijzen dat hij op dat ogenblik ononderbroken in Italië verbleef.

Verweerster diende conform haar interne richtlijn / afspraken na te gaan of verzoeker meer dan drie maanden in Italië verbleef om dan te kunnen beweren dat hij niet ononderbroken verbleef in België sinds 31.03.2007.

Indien verweerster dit moeilijk kon nagaan diende zij minstens op grond van twijfel verzoeker op te roepen via haar Commissie zodat hij hieromtrent kon worden gehoord.

Volgens interne afspraken dient bij redelijke twijfel de zaak te worden voorgelegd aan de Commissie.

Verzoeker werd nooit opgeroepen om voor de Commissie te verschijnen.

De hoorplicht is een beginsel van behoorlijk bestuur en werd door verweerster geschonden.

DVZ heeft een onredelijke en onzorgvuldige beslissing genomen en de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid de verplichting om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding.

Op het ogenblik dat verweerster in het bezit werd gesteld van het document waaruit enkel en alleen blijkt dat verzoeker op 10.12.2007 een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten in Italië diende verweerster overeenkomstig het zorgvuldigheidbeginsel, redelijkheidsbeginsel en overeenkomstig haar interne afspraken na te gaan of verzoeker effectief ononderbroken in Italië verbleef.

Uit de bestreden beslissing en na opvraging van de stukken bij de dienst openbaarheid van bestuur is echter gebleken dat verweerster dit niet heeft gedaan.

Verder schendt verweerster de materiële motiveringsplicht.

Hierbij moet worden onderzocht of de feitelijke gegevens juist zijn, of die correct werden beoordeeld en of op grond daarvan niet tot in onredelijkheid tot een besluit is gekomen.

Verweerster heeft de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld en is op grond daarvan tot een onredelijk besluit gekomen.

Verweerster beweert enerzijds dat verzoekers ononderbroken verblijf in België sinds ten minste 31.03.2007 niet vaststaat. Anderzijds bewijst verweerster niet dat verzoeker meer dan drie maanden ononderbroken verbleef in Italië.

Een loutere bewering, zonder duidelijk bewijs van tegendeel volstaat niet.

Verweerster schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat Dienst Vreemdelingenzaken dit is nagegaan en er aldus twijfel bestaat omtrent zijn verblijf in Italië dient deze zaak in het voordeel van verzoeker te worden beslecht."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond is. In de bestreden beslissing wordt nader gemotiveerd dat niettegenstaande de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe engageert om de criteria van de vernietigde instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. Vervolgens verduidelijkt de gemachtigde van de staatssecretaris in de motivering van de bestreden beslissing waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de voormelde instructie. Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat hoewel verzoeker een arbeidsovereenkomst bij NV D.(...) voorlegt, verzoeker geen ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 aantoonde aangezien verzoeker op 10 december 2007 in Italië een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. De getuigenverklaringen en huurovereenkomst die door betrokkene werden voorgelegd, kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Ook het aankoopbewijs van meubelen kan niet in betrokkenes voordeel worden weerhouden aangezien het aankoopbewijs niet vermeldt dat de meubelen door betrokkene werden

aangekocht. Verweerder meent dat de door verzoeker aangehaalde elementen inzake integratie niets afdoen aan de voorwaarden die worden gesteld met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009. Verder meent verweerder dat verzoeker niet specificeert in welke prangende humanitaire situatie hij zich bevindt, noch legt verzoeker elementen voor die de beweringen staven. Verder wordt gesteld dat van elke vreemdeling die in België verblijft, wordt geacht dat hij zich houdt aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien wordt er gemotiveerd dat verzoeker reeds enige tijd op illegale wijze in het land verblijft en dat uit dit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Ten slotte motiveert de bestreden beslissing dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker bekritiseert de motivering waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat *in casu* is voldaan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Noch een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden aangetoond door verzoeker.

In zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, benadrukt de Raad dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 8 december 2009 aangegeven zich te beroepen op criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”*

Punt 2.8B van de instructie bepaalt wat volgt:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

***B.** Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt,*

hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

Verzoeker betwist niet dat hij gevraagd heeft om toepassing te maken van de instructie, noch dat hij heeft aangegeven in aanmerking te komen voor het criterium 2.8B. Verzoeker levert geen kritiek op de motivering van de bestreden beslissing uitgezonderd waar verweerder stelt dat verzoeker geen ononderbroken verblijf heeft in België sinds 31 maart 2007. Verweerder motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij NV D.(...) voorlegt, hebben wij - na een grondige studie van het administratief dossier - moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Uit een aan het administratief dossier toegevoegd document blijkt dat betrokkene op 10.12.2007 te Italië een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Betrokkenes ononderbroken verblijf sinds ten minste 31.03.2007 staat aldus niet vast.

Noch de getuigenverklaringen van M.F. (...), A.B.(...), M.B. (...), B.S. (...), M.L.(...) die stellen betrokkene te kennen sinds ten minste 2007, noch de verklaring van BVBA N.(...) dat stelt dat betrokkene klant is sinds 2006, noch de aangegane huurovereenkomst voor een hoofdverblijfplaats voor de periode 2005-2006 kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Het aankoopbewijs van meubelen dd. 15.09.2005, toegevoegd aan de stukkenbundel, vermeldt niet dat dit aangekocht werd door betrokkene en kan dus niet weerhouden worden in het voordeel van betrokkene. Dit houdt dus in dat betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.83 daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.”

Verzoeker stelt echter dat uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem in Italië op 10 december 2007 werd betekend, waarvan het bestaan door verzoeker niet wordt ontkend, niet mag worden afgeleid dat hij de bedoeling had zich daar te vestigen. Verzoeker stelt dat hij slechts even vrienden was gaan bezoeken en dat hij bij een controle op de openbare weg zou zijn opgepakt. Verzoeker stelt dat er bovendien een interne afspraak bestaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat een verblijf niet onderbroken is wanneer men minder dan 3 maanden in een ander Schengenland heeft verbleven.

Vooreerst merkt de Raad op dat haar geen interne afspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend is waarbij wordt vastgelegd dat een verblijf niet ononderbroken is wanneer men minder dan 3 maanden in een ander Schengenland heeft verbleven. De Raad kan de wettigheid enkel toetsen aan gekende wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen en kan voorts enkel de redelijkheid beoordelen van het door de verweerder gevoerde beleid aan de hand van de door de verweerder publiek gemaakte beleidslijnen en binnen het raam van de wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen. Verweerder leidt uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2007, dat aan verzoeker in Italië werd betekend, af dat verzoeker niet over een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 beschikt. Het bevel toont alleszins aan dat verzoeker in Italië is geweest. De bewering van verzoeker dat dit slechts een kortstondig verblijf was om vrienden te bezoeken is een gratuite bewering, welke door geen enkel begin van bewijs wordt gestaafd. Het bevel op zich toont inderdaad niet aan dat verzoeker langdurig in Italië heeft verbleven, doch samengenomen met de door verzoeker aangebrachte stavingstukken ten bewijze van zijn ononderbroken verblijf, lijkt het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te concluderen dat verzoeker geen ononderbroken verblijf heeft gehad in België. Terecht stelt de verweerder dat de door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken, zoals uit de hieronder gemaakte analyse van de stukken blijkt, enkel aantonen dat verzoeker voor 31 maart 2007 op het Belgische grondgebied verbleef, maar niet kunnen aantonen dat hij na 31 maart 2007 ook nog op het Belgische grondgebied verbleef, behoudens dan voor de periode van 1 november 2009 tot 31 oktober 2010. De getuigenverklaringen die verzoeker bij zijn aanvraag heeft bijgevoegd, geven wel weer dat de desbetreffende personen verzoeker gedurende reeds lange periode kennen, echter deze zijn zoals verweerder terecht vaststelt, geen bewijs van een ononderbroken verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied. De huurcontracten die verzoeker bijvoegt, bewijzen enkel dat verzoeker hier een verblijf heeft gehad van 30 mei 2005 tot 30 mei 2006 en van 1 november 2009 tot 31 oktober 2010. Verweerder stelt bovendien terecht vast dat het aankoopbewijs van meubelen van 15 september 2005 niet vermeldt dat deze meubels door verzoeker werden aangekocht. De Raad ziet bovendien niet in hoe dit aankoopbewijs zou kunnen aantonen dat

verzoeker een ononderbroken verblijf heeft gehad sinds 31 maart 2007. De andere documenten die verzoeker nog heeft bijgebracht, zijn ofwel niet gedateerd of zijn gedateerd op een latere datum. Aldus vormen deze gegevens geen tegenindicatie voor de vaststelling van verweerder dat verzoeker niet over een ononderbroken verblijf in België beschikt sinds 31 maart 2007. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker werd afgeleverd te Italië op 10 december 2007 en uit een analyse van de door verzoeker neergelegde stukken af te leiden dat verzoeker niet over een ononderbroken verblijf in België beschikt sinds 31 maart 2007. Op verweerder rust geen verplichting te bewijzen dat verzoeker op het ogenblik van het uitvaardigen van het bevel ononderbroken in Italië verbleef, de loutere vaststelling dat verzoeker in België niet over een ononderbroken verblijf beschikt, volstaat. Verweerder moet evenmin een bewijs voorleggen dat verzoeker de intentie had zich in Italië te vestigen, bepaalde aanvragen zou hebben ingediend of over een verblijfsrecht in Italië zou hebben beschikt.

De gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dit in alle redelijkheid, zoals blijkt uit het administratief dossier. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt, noch blijkt dit uit het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van een correcte feitenvinding, rekening heeft gehouden met alle relevante feiten en haar beslissing aldus op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad wijst er op dat een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar wat voorafgaat, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Voor zover verzoeker een schending van de hoorplicht aanvoert als beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad er op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). *In casu* meent verzoeker dat hij moest worden opgeroepen om te worden gehoord door de Commissie van advies voor vreemdelingen aangezien twijfel bestond omtrent zijn ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007. De commissie waarnaar verzoeker verwijst, is enkel bedoeld voor mensen die *qua* verblijfsduur in aanmerking zouden komen voor regularisatie maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering, wat *in casu* niet het geval is. Bijgevolg bestond er geen enkele verplichting voor de staatssecretaris om de zaak voor te leggen aan de Commissie van advies voor vreemdelingen.

In zoverre verzoeker een schending aanvoert van de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat verzoeker nalaat te preciseren welk algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU